

Sygn. akt II A Ka 299/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2021r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Apelacyjnego Ewa Gregajtys (spr.)

Sędziowie Sądu Apelacyjnego Anna Zdziarska

Sądu Apelacyjnego Przemysław Filipkowski

Protokolant st. sekr. sąd. Marta Kamińska

przy udziale Prokuratora Szymona Liszewskiego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 marca 2021r.

sprawy G. C. urodzonego (...)w W., syna W. i J.

oskarżonego z art. 258 § 2 kk, art. 280 § 2 kk w zb. z art. 227 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 kk i in.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 19 marca 2020r. w sprawie sygn. akt XVIII K 291/11

- 1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,*
- 2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat B. M. – Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 738zł, obejmującą 23% VAT, z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu apelacyjnym,*
- 3. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania apelacyjnego przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.*

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
	Sygnatura akt	II A Ka 299/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		

1. **CZEŚĆ WSTĘPNA**

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z 19 marca 2020r. w sprawie XVIII K 291/11

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

<i>1.3.2. Podniesione zarzuty</i>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	<i>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</i>	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	<i>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka</i>	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			-----	-----	
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

--	--	-------

<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>I. II.</p>	<p>Rażąca obraza przepisów postępowania – art. 2 § 2 kpk, art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk, art. 169 § 2 kpk, art. 366 kpk, art. 399 § 1 kpk, art. 410 kpk i art. 424 § 1 kpk – mająca decydujący wpływ na treść orzeczenia a polegająca na:</p> <p>- dokonaniu ustaleń faktycznych z rażącym przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów, w sposób dowolny, z zaniechaniem uwzględnienia okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, rozstrzygnięciu niedających się usunąć wątpliwości co do winy oskarżonego na jego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

niekorzyść przejawiających się w sposobie oceny dowodów z wyjaśnień oskarżonego i wskazanych w apelacji świadków,

- dokonaniu zmian w opisach czynów w pkt 1.2 do 1.20 bez uprzedzenia w trybie art. 399 § 1 kpk, co naruszyło prawo do obrony oskarżonego poprzez brak możliwości ich weryfikacji przede wszystkim w układzie osobowym i dowodowym,

- nieuzasadnionym oddaleniu wniosków dowodowych o dopuszczenie dowodu z uzupełniających zeznań świadka R. C. w sprawie XVIII K 156/17, które to czynności po złożeniu zeznań przez świadka M. K. jawiły się jako konieczne dla weryfikacji wiarygodności depozycji R. C.,

- zaniechanie modyfikacji opisu czynu z pkt 1.1 poprzez wskazanie, o jakie grupy przestępcze chodzi i jakich konkretnie przestępstw mieli się dopuścić ich członkowie, co naruszyło prawo do obrony oskarżonego i naraziło go na podwójną represję karną wobec przyjęcia w kwalifikacji art. 65 § 1 kk;

Rażąca niewspółmierność kar pozbawienia wolności orzeczonych w pkt. II, III, XVI i XVII wyroku w następstwie przeszacowania okoliczności obciążających przy niedoszacowaniu łagodzących w postaci przyznania się oskarżonego, jego braku kontaktu z pokrzywdzonymi, braku dowodu na akceptację z jego

	strony przemocy i jej skali, jak również stanu zdrowia oskarżonego.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>I. Sąd Okręgowy nie uchybił wskazanym przez obrońcę regułom prawa procesowego - orzekał w oparciu o taki materiał dowodowy, który dawał gwarancję prawidłowego rozstrzygnięcia, ocenił go z uwzględnieniem wskazań wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego a w następstwie tak dokonanej oceny prawidłowo ustalił stan faktyczny w zakresie wszystkich przestępstw przypisanych oskarżonemu.</p> <p>Wbrew twierdzeniu apelacji, Sąd nie dopuścił się obrazy art. 7 kpk przy ocenie zeznań R. C. i M. C. (1), wyjaśnień oskarżonego jak i pozostałych przesłuchanych w sprawie świadków. Dla skuteczności przywołanego zarzutu nie jest wystarczające samo wskazanie, że sąd uchybił kryteriom ujętym w przepisie, ale sprecyzowanie, które z nich naruszył i czy to naruszenie mogło mieć wpływ na poczynione ustalenia faktyczne. W rozpoznawanej sprawie skarżąca tego nie wykazała i wykazać nie mogła, bo oceny i ustalenia sądu pierwszej instancji są prawidłowe. Odmienna ocena obrońcy uwarunkowana jest wyłącznie jej rolą procesową. Treść apelacji wskazuje bowiem, że u podstaw tak dokonanej analizy materiału dowodowego legła jej wybiórcza i uproszczona ocena podporządkowana wyłącznie obowiązkowi działania w interesie oskarżonego. Taki sposób</p>		

wnioskowania, jako sprzeczny z regułami ujętymi w art. 7 kpk, nie może skutecznie podważyć ocen i ustaleń sądu, stąd wniesioną apelację czyni bezzasadną.

Wadliwości wyroku sądu pierwszej instancji obrońca oskarżonego zasadniczo upatruje w zaprezentowanej w jego uzasadnieniu ocenie wartości dowodowej zeznań świadków – współsprawców przestępstw przypisanych oskarżonemu, którzy zdecydowali się szczegółowo wyjaśnić na temat prowadzonej działalności przestępczej, w tym osób w nią zaangażowanych z omówieniem roli każdej z nich. Zasadnicze znaczenie w tym zakresie miały zeznania R. C., które stanowiły istotną podstawę poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Wbrew stanowisku obrońcy, do zeznań przywołanego świadka nie mogą mieć zastosowania te wnioski, które sformułowano w apelacji. Analiza akt sprawy w kontekście wypowiedzi R. C. w pełni uprawnia ocenę Sądu Okręgowego o wiarygodności jego wypowiedzi. Nie jest zatem tak, jak twierdzi obrońca, by zeznania świadka były sprzeczne wewnętrznie i z relacjami innych pomawiających, a nadto, by poza uwagą Sądu Okręgowego pozostały te okoliczności, które wskazują na motyw R. C., by obciążyć oskarżonego.

Wobec całokształtu materiału dowodowego sprawy stwierdzić należy, że na tle innych postępowań o podobnie ukształtowanej podstawie dowodowej, a zatem zasadniczo opartych na zeznaniach świadków-współsprawców czynów korzystających ze statusu świadków koronnych, czy też ubiegających się o nadzwyczajne złagodzenia

kary, rozpoznawaną sprawę istotnie różnicuje okoliczność, że zeznania i wyjaśnienia R. C. w szerokim zakresie zostały zweryfikowane przez inne dowody zarówno osobowe, jak i materialne. Znajdują one częściowe wsparcie przede wszystkim w relacji M. C. (1), częściowo także w wyjaśnieniach oskarżonego. Trudno także nie dostrzec, że były one na tyle szczegółowe, by umożliwić identyfikację konkretnych zdarzeń i podjęcie umorzonych wcześniej postępowań. Z zabezpieczonych tam dowodów wynika przy tym, że okoliczności wskazywane przez R. C. znajdowały potwierdzenie m. in. w zeznaniach osób pokrzywdzonych, a także dowodach materialnych (wynikach oględzin miejsc, osób, przeszukań, itp.). Nie jest zatem tak, by relacja R. C. stanowiła jedyny obciążający oskarżonego dowód.

Nie może podważać wartości dowodowej zeznań i wyjaśnień R. C. odwoływanie się do faktu popełniania przez świadka przestępstw. Jego relacja obejmowała działalność zorganizowanych struktur przestępczych, których aktywność to obszar działań bezprawnych, nielegalnych i przez to niejawnych a zatem niedostępnych dla osób postronnych. Powyższe sprawia, że podstawowym osobowym źródłem wiedzy o zasadach funkcjonowania takich struktur, ich uczestników, a także popełnianych w ich ramach przestępstw, są osoby w nich uczestniczące a zatem je popełniające. Nieuprawnione jest zatem kwestionowanie wartości zeznań świadka w oparciu o jego przestępczą działalność, skoro ta właśnie warunkuje szeroką wiedzę świadka co do przedmiotu postępowania, czyniąc

tym samym wiarygodnymi jego wypowiedzi. Powyższe nie oznacza jednocześnie, że dowód taki ma charakter uprzywilejowany, w takich kategoriach nie został on potraktowany przez sąd.

Nie ulega także wątpliwości, że współsprawca przestępstw decydując się na złożenie szczegółowych zeznań obciążających innych ich uczestników ma określony interes w przyjęciu takiej postawy procesowej jednak samo to, nie czyni tego dowodu - niejako automatycznie - mniej wartościowym, ułomnym. W procedurze karnej obowiązuje jedna zasada oceny dowodów a to ujęty w art. 7 kpk obowiązek kształtowania przekonania sądu na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Przytoczone kryteria oceny mają zastosowanie do wszystkich dowodów, przy czym w przypadku szeroko rozumianego pomówienia wymagają uwzględnienia motywacji pomawiającego, sposobu relacjonowania przez niego zdarzeń, w szczególności tego, w jaki sposób siebie w nich sytuuje, wreszcie wymagają analizy, czy jego relacji nie wykluczają inne dowody, które choć w części stanowią podstawę do dokonania lub weryfikacji ustaleń stanowiących podstawę rozstrzygnięcia (tak, m.in. SN w wyroku z 20.11.2012 r. WA 24/12, SA we W. w wyroku z 19.09.2013 r. II AKa 266/13; SA w B. w wyroku z 6.06.2013 r, II AKa 61/13; SA w K. w wyroku z dnia 25.09.2012 r. II AKa 93/12). Te okoliczności nie stanowią jednak o szczególnych kryteriach

oceny takiego dowodu, skoro ich uwzględnienie nakazują właśnie zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego ujęte w art. 7 kpk. Przywołana argumentacja znajduje zastosowanie w sprawie rozpoznawanej i to nie tylko wobec relacji R. C., ale także M. C. (2).

Przechodząc do zastrzeżeń apelującej kierowanych w pierwszej kolejności wobec oceny materiału dowodowego sprawy, stanowczo należy stwierdzić, że ta zaprezentowana w pisemnych motywach wyroku nie jest dotknięta błędami, a jako logiczna, rzeczowa i konkretna zasługuje na aprobatę w instancji odwoławczej. Kompleksowa analiza relacji R. C. uprawniała sąd orzekający w pierwszej instancji do oceny, że składane przez tego świadka zeznania są wiarygodne. Świadek w toku całego postępowania, zarówno na etapie śledztwa, jak i rozprawy, będąc wielokrotnie słuchany co do zdarzeń ujętych w zarzutów, konsekwentnie zeznawał o roli oskarżonego w każdym z nich, określając go zasadniczo jako organizatora poszczególnych przestępstw. Zeznając bądź wyjaśniając w tym zakresie, R. C. wskazywał także na swój udział w przestępstwach zarzuconych oskarżonemu. Treść jego relacji, w konfrontacji z pozostałym materiałem dowodowym, uprawnia ocenę, że z uwagi na rolę świadka i jego usytuowanie w grupie przestępczej dysponował on szeroką i wiarygodną wiedzą na temat jej działalności, w tym osób do grupy należących i w jej strukturach popełniających przestępstwa. Świadek dysponował także wiedzą na temat innych grup przestępczych, podobnie

działających i zasadniczo różniących się jedynie składem osobowym, bowiem również w nich działał popełniając przestępstwa. Te okoliczności nie wynikają przy tym wyłącznie z wypowiedzi samego świadka, ale także szeregu innych, wskazanych przez sąd dowodów, które relację R. C. pozytywnie weryfikują. W konsekwencji, nie sposób zgodzić się z obrońcą, by świadek realizując wyłącznie swój interes procesowy, obciążał oskarżonego bezpodstawnie.

Nie powielając zatem argumentacji przedstawionej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy z należytą starannością odniósł się do relacji R. C. poddając ją szczegółowej analizie w zakresie każdego z zarzuconych oskarżonemu czynów. Sąd trafnie dostrzegł konsekwencję świadka w relacjonowaniu roli oskarżonego w grupie przestępczej, jak i jednostkowych czynach. Trafnie wskazał, że niezależnie od wyników czynności przesłuchań, w toku licznych eksperymentów świadek wskazał miejsca, o których relacjonował, podawał spójnie w zakresie przebiegu poszczególnych napadów i osób w nich uczestniczących. Sąd dostrzegł także, że co do części czynów, wobec roli w nich świadka jako osoby zabezpieczającej, ich przebieg znał on z relacji innych sprawców, co jednak istotne, bezpośrednich uczestników działań podejmowanych wobec pokrzywdzonych. Zeznania i wyjaśnienia R. C. nie stanowiły dowodu osamotnionego skoro znalazły częściowe, jednak dość szerokie wsparcie, przede wszystkim w relacji M. C. (1) (zarzut 8, 9, 10, 11, 15, 16, 17, 18), R. K. (zarzut 3), czy R. M. (zarzut 11). Także

inni współsprawcy zarzuconych oskarżonemu przestępstw, w istotnie ograniczonym zakresie, ale potwierdzili część relacji R. C. (zeznania P. W., A. W., czy A. M.). Nieuprawnione jest przy tym stanowisko obrońcy, by Sąd Okręgowy podważył wartość dowodową relacji R. C., który to wniosek skarżąca formułuje odnosząc się do czynu ujętego w pkt. XX, tj. rozboju na M. P. i kradzieży I. z ładunkiem papierosów. Analiza części motywacyjnej uzasadnienia wyroku wskazuje, że Sąd uznał za wiarygodne zeznania R. C. w zakresie wszystkich działań podjętych przez oskarżonego a obejmujących przygotowanie, ale także realizację przestępstwa. Sąd przyjął, że oskarżony wraz z M. K. prowadził wcześniejszą obserwację hurtowni a także godziny wyjazdu I. i trasę przemieszczania się tego pojazdu. R. C. podał, że w realizacji samego przestępstwa oskarżony bezpośrednio nie uczestniczył, bowiem wówczas przebywał w szpitalu, on natomiast po robocie poinformował go, że wszystko jest załatwione. Sąd Okręgowy takie zachowanie oskarżonego ocenił jako pomocnictwo, a wobec kierunku zaskarżenia, Sąd Apelacyjny nie miał możliwości modyfikacji wyroku w tym zakresie. W efekcie, ocena Sądu co do wartości materiału dowodowego sprawy co do tego czynu, a w szczególności zeznań świadka R. C., de facto nie dotyczy czynności, które dla jego realizacji podjął oskarżony, bo w tym zakresie Sąd w całości oparł się na zeznaniach przywołanego świadka, a innej oceny prawnej jego zachowania, aniżeli przyjęto w akcie oskarżenia. Nie jest zatem słuszne stanowisko obrońcy, by ustalenia i oceny Sądu w tym zakresie stanowiły o wątpliwej wartości zeznań R.

C., w szczególności, by świadek pomógł oskarżonego o udział w tym przestępstwie.

Odnosząc się do podstawy dowodowej skazania oskarżonego podnieść należy, co dostrzega także obrońca, że choć oskarżony istotnie pomniejsza swoją rolę w przestępstwach, jak również neguje współudział w nich innych osób, to jednocześnie przyznał się do czynów z pkt. 2, 3, 16 i 17, które zostały popełnione w sposób typowy dla grupy, w ramach podziału ról, a do zatrzymania pokrzywdzonych dochodziło pod pozorem kontroli policyjnych. Szeroka, pozytywna weryfikacja zeznań R. C. poprzez przywołane dowody osobowe, ale także - co do samego przebiegu zdarzeń - poprzez zeznania osób pokrzywdzonych i inne materiały z poszczególnych postępowań, uprawniała Sąd Okręgowy do uznania relacji R. C. za wiarygodną także w tym zakresie, gdy dowód ten stanowił zasadniczą podstawę poczynionych ustaleń faktycznych. Skoro bowiem nie ujawniły się okoliczności, które przy uwzględnieniu kryteriów art. 7 kpk, mogłyby poddać w wątpliwość wiarygodność jego wypowiedzi, to słusznie Sąd ocenił ją w sposób zaprezentowany w uzasadnieniu wyroku. Poza uwagą Sądu nie pozostały również te okoliczności, na które wskazuje obrońca. Sąd dostrzegł drobne nieścisłości w relacjach świadka, jak również to, że jego zeznania podczas rozprawy nie były tak szczegółowe, jak te złożone w śledztwie. Słusznie jednak wskazał, że sam upływ czasu i to nie tylko od daty czynów, ale i wcześniejszych zeznań uzasadnia niepamięć części zdarzeń. W takich warunkach chybione i to w stopniu oczywistym jest

stanowisko skarżącej, by obciążający oskarżonego materiał dowodowy był wewnątrznie sprzeczny, czy też został negatywnie zweryfikowany w toku procesu. Trudno przy tym nie dostrzec, że taki wniosek skarżącej jest gołosłowny, bowiem nie znajduje żadnego uzasadnienia a wynika wyłącznie z roli procesowej autorki apelacji a nie efektów postępowania dowodowego.

Nie zasługuje na uwzględnienie stanowisko apelacji, by wartość ocen i ustaleń Sądu skutecznie podważały zeznania świadków, których obrońca wymienia w apelacji. Skarżąca bagatelizuje to, że wymienieni w apelacji świadkowie, to w różnej konfiguracji współsprawcy przestępstw zarzuconych oskarżonemu. Co więcej, część z tych osób została prawomocnie skazana za udział w przestępstwach popełnionych wspólnie z G. C., niektórzy odbyli, bądź aktualnie odbywają orzeczone za to kary (t. VIII, nadto k. 1531-1555, 1643-1649, 1711-1718). W takich warunkach odwoływanie się do wypowiedzi takich świadków, które zasadniczo ograniczają się do twierdzenia o bezpodstawnym ich pomówieniu przez R. C., bądź także inne osoby, nie może spowodować skutków oczekiwanych przez obrońcę. Jednocześnie, skoro zeznaniom tych świadków, którzy byli współsprawcami przestępstw zarzuconych oskarżonemu a zakwestionowali swój w nich udział, Sąd Okręgowy odmówił wiarygodności i swoje stanowisko w tym zakresie należycie umotywowował, to uprawnioną była jego ocena, że dowody te nie miały wpływu na ustalenia dotyczące odpowiedzialności karnej oskarżonego.

Sąd Okręgowy nie uchybił żadnym regułom prawa procesowego oddalając wniosek o uzupełniające przesłuchanie R. C. na okoliczności wskazane przez świadka M. K. (k. 2128). Podzielając argumentację Sądu zawartą w postanowieniu z 22 stycznia 2020r, wskazać należy, że samo to, że przeciwko określonym osobom, na podstawie zeznań R. C., skierowano kolejny akt oskarżenia o czyny popełnione w przedziale czasowym objętym wcześniejszym postępowaniem, nie oznacza automatycznie, że zeznania R. C. są nieprawdziwe. To rolą Sądu rozpoznającego oskarżenia oparte na takiej podstawie będzie dokonanie oceny, czy i na ile podstawa ta jest wartościowa. Sytuacja procesowa każdego oskarżonego kształtuje się indywidualnie i oczekiwanie obrony, by Sąd weryfikował wartość zeznań R. C. składanych w innych postępowaniach, nie dotyczących oskarżonego, jest nieuprawnione, skoro czynione w ich ramach oceny i ustalenia co do zasady nie mogą wpływać na ustalenia w niniejszym postępowaniu. W efekcie, zarzuty skarżącej także w tym zakresie nie mogły być skuteczne.

Nie zasługuje na uwzględnienie stanowisko apelacji, by Sąd Okręgowy w sposób bezzasadny wyjaśnienia oskarżonego uznał za wiarygodne jedynie w części. Analiza całokształtu materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że swoje stanowisko procesowe oskarżony dopasował, w swoisty sposób wkomponował, w wyniki postępowania dowodowego. Oskarżony ograniczył swoje wyjaśnienia do wskazania jako współsprawców tych przestępstw, do których się przyznał,

obciążającego go R. C. oraz J. C. i J. M.. Zważywszy na okoliczność, że dwaj ostatni nie żyją, oczywistym jawi się wniosek, że oskarżony złożył takiej treści wyjaśnienia, które w zakresie wskazanych przez niego dowodów osobowych w zasadzie nie podlegają weryfikacji. Taki sposób postępowania nie świadczy o szczerości wypowiedzi a jest przejawem taktyki procesowej, co czyni nieuprawnionym stanowisko obrońcy, by wyjaśnienia oskarżonego w całości były wiarygodne a tym samym mogły stanowić podstawę czynionych ustaleń faktycznych. Twierdzenia G. C. w znakomitej większości pozostają sprzeczne z tym materiałem dowodowym, który stosując kryteria art. 7 kpk Sąd Okręgowy uznał za wiarygodny i na ich podstawie poczynił ustalenia faktyczne. Oskarżony nawet w tym zakresie, w jakim przyznał się do zarzutów, istotnie umniejszał swoją rolę w organizacji, jak i realizacji przestępstw. Tymczasem okoliczność, że to G. C. był inicjatorem i organizatorem większości z nich, on chociażby decydował o składzie osobowym grupy przy poszczególnych napadach, wynika nie tylko z zeznań R. C., ale także M. C. (1). Ten świadek, sam będąc istotnie zaangażowany w działalność przestępczą, określając pozycję oskarżonego w grupie wskazał, że G. C. bezpośrednio nie uczestniczył, był w samochodzie, miał kontakty na mieście w W., jako starszy człowiek miał kontakty w mieście, miał poważanie. Jako starszy człowiek nie będzie wchodził i nie będzie ludzi wiązał... k. 720v). Ta wypowiedź świadka, nie dość, że spójna z relacją R. C., to oddaje wiodącą pozycję oskarżonego w grupie, która wynikała z jego kontaktów w świecie

dobrych kontaktów w środowisku przestępczym, poważania, wieku. Te okoliczności statuowały oskarżonego jako organizatora napadów i nadzorującego ich przebieg, nie zaś ich bezpośredniego wykonawcę i to na najtrudniejszym i najbardziej ryzykowanym odcinku, obejmującym siłowe obezwładnianie pokrzywdzonych, często z użyciem środków nieadekwatnych do rzeczywistych potrzeb. Chybione i to w stopniu oczywistym jest zatem wskazywanie, by wyjaśnienia oskarżonego były wiarygodne, a tym samym jego rola w przestępstwach drugorzędna, wręcz marginalna.

Bezzasadny jest zarzut apelacji, by Sąd Okręgowy dopuścił się obrazy art. 399 § 1 kpk nie uprzedzając w tym trybie o zmianie opisów czynów w zakresie danych identyfikujących ich uczestników. Przywołany przepis ma charakter gwarancyjny i nakłada na Sąd obowiązek uprzedzenia stron o możliwości zakwalifikowania czynu według innego przepisu prawnego i tylko w tym zakresie uprzedzenie jest wymagane. Oskarżonemu zarzucono działanie w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, a nadto współsprawstwa z innymi osobami, co wprost wynika z aktu oskarżenia. Doprecyzowanie opisu poszczególnych przestępstw poprzez wskazanie danych personalnych ich uczestników, na etapie wyrokowania było możliwe nie z racji swoistego „przełomu” dowodowego na rozprawie, a wynikało z faktu prawomocnego skazania współsprawców poszczególnych czynów. W takich uwarunkowaniach procesowych, uwzględniając regulację art. 413 § 2 pkt 1 kpk, Sąd Okręgowy był nie tylko uprawniony, ale i zobligowany nie

tyle zmienić opis poszczególnych przestępstw, co wskazać dane personalne ich uczestników, które – co należy podkreślić – od początku postępowania, były znane. Te elementy opisów czynów pozostawały jednocześnie obojętne dla ich oceny prawno-karnej, tym samym, nie wymagały uprzedzenia w trybie art. 399 § 1 kpk, ani żadnym innym, bowiem dla sytuacji prawnej oskarżonego pozostawały obojętne.

Mając na względzie kierunek zaskarżenia wyroku, nie można zgodzić się z obrońcą, by wyrok Sądu Okręgowego w zakresie opisu przypisanego oskarżonemu przestępstwa udziału w zorganizowanych grupach przestępczych, poprzez brak sprecyzowania, do jakich konkretnie grup oskarżony przynależał, naruszył i to w sposób drastyczny jego prawo do obrony. Zgodzić się należy z obrońcą, że opis tego przestępstwa jest wadliwy i zaledwie na poziomie podstawowym spełnia wymogi art. 413 § 1 pkt 1 kpk, to jednak uchybienie Sądu w tym zakresie korzystnie kształtuje sytuację prawną oskarżonego, co uniemożliwiało modyfikację wyroku w postępowaniu apelacyjnym. W tym zakresie stwierdzić bowiem należy, że ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego odzwierciedlone w uzasadnieniu wyroku, nie znalazły przełożenia na treść wyroku.

Sąd Okręgowy rekonstruuje stan faktyczny sprawy w zakresie czynu z art. 258 § 2 kk, słusznie ustalił, że oskarżony działał w grupie przestępczej z osobami z W., które szczegółowo wymienił. Ustalił także, że oskarżony współpracował z innymi grupami. W tym przedmiocie wprost relacjonował R. C., wielokrotnie zeznając, że na

skutek konfliktu z pierwotną grupą, do której oskarżony włączył świadka po tym, gdy ten opuścił zakład karny, wraz z oskarżonym zaczął popełniać przestępstwa z grupą tzw. (...) (... ja przez cały ten czas trzymałem się z G.. W pewnym okresie, gdy jeszcze latałem z tą pierwszą grupą, to G. postanowił, że będzie „latał” z inną ekipą. Mnie o nic nie pytał, tylko za którymś razem, gdy pojechaliśmy na robotę, to okazało się, że jest już inna ekipa. Była to ekipa (...) ... widać było, że G. zna ich bardzo dobrze - k. 83, podobnie k. 673 ...jak dokonywaliśmy przestępstw w grupie (...)...; także k. 678).

Wobec regulacji art. 258 kk, przynależność do każdej zorganizowanej grupy przestępczej stanowi odrębny czyn a zatem udział oskarżonego w dwóch takich grupach, winien skutkować przypisaniem dwóch odrębnych przestępstw. Sąd Okręgowy uznając oskarżonego za winnego czynu w formie zarzuconej, błędu oskarżenia nie skorygował, co wobec kierunku zaskarżenia wyroku nie było już możliwe w instancji odwoławczej. Tym samym, choć opis czynu przypisanego oskarżonemu jest wadliwy, to w sposób dla oskarżonego korzystny. Nie jest też tak, by Sąd uchybił regulacji art. 413 § 2 pkt 1 kpk wobec braku wskazania w opisie czynu wszystkich osób należących do grup, w których oskarżony działał. Opis czynu obejmuje komplet znamion a ich uszczegółowienie, także poprzez wymienienie osób działających z oskarżonym w grupach przestępczych, Sąd wskazał w uzasadnieniu wyroku. W konsekwencji, także w tym zakresie zarzut apelacji nie zasługiwał na uwzględnienie.

II. Sąd Apelacyjny nie podzielił zarzutu apelacji, by orzeczone wobec oskarżonego jednostkowe kary pozbawienia wolności, jak i kara łączna były na tyle surowe, by podlegały ocenie w ramach przesłanki odwoławczej ujętej w art. 438 pkt 4 kpk.

Analizując te okoliczności, które Sąd pierwszej instancji uwzględnił rozstrzygając co do właściwej represji karnej, stwierdzić należy, że miał na uwadze wskazania art. 53 kk. Sąd słusznie uznał, że zasadniczą okolicznością wpływającą obciążająco na wymiar jednostkowych kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec oskarżonego miała wysoka społeczna szkodliwość każdego z przypisanych jemu przestępstw, uwarunkowana rodzajem i charakterem dóbr, przeciwko którym zostały skierowane, sposobem i okolicznościami ich popełnienia, w ramach grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, w sposób zaplanowany, zorganizowany, co do części z nich, także przy wykorzystaniu broni palnej. Oskarżony został skazany za szereg rozbojów zasadniczo dokonanych metodą na tzw. policjanta, bądź szpilkę, część czynów stanowią zbrodnie, których kwalifikacja wynika z użycia przez sprawców broni palnej. Niezależnie od rozbojów na kierowcach, oskarżony uczestniczył w takich też napadach na pracownikach hurtowni i osobach rozładujących towar (czyny 5, 11, 19), mieszkańców domów jednorodzinnych, także w obecności dzieci (przestępstwa na szkodę rodziny P. i K.), czy w końcu uprowadzeniu i przetrzymywaniu osoby pokrzywdzonej w celu uzyskania od rodziny okupu (czyn

na szkodę S. K.). Przepęstwa te znamionuje bardzo wysoki stopieñ społecznej szkodliwosci zasadniczo wynikajacy ze sposobu dzialania, w tym brutalnosci sprawców. W tym zakresie, niezaleznie od relacji pokrzywdzonych, odwołac sie chociazby wypada do zeznan M. C. (1), wspólsprawcy napadu na dom rodziny K. (zarzut 10), który opisujac jego przebieg wskazał, ze wracajac po przepęstwie rozmawiali, ze ...ten co to wystawil powinien dostac w..., bo wystawil domek, gdzie byla kobieta z dziećmi (k. 1242c). W konsekwencji, sam ciezar gatunkowy przepęstw przypisanych oskarzonemu, przy uwzględnieniu okolicznosci, ze byl on ich organizatorem, musial znalezc odzwierciedlenie w wymiarze kar. Chybione i to w stopniu oczywistym jest przy tym stanowisko obrońcy o podrzędnej roli oskarzonego wynikajacej z braku jego kontaktu z pokrzywdzonymi, braku dowodow na akceptacje stosowania przemocy a w szczegolnosci jej skali. Z relacji obciazajacych oskarzonego wspólsprawców wynika, ze G. C. byl organizatorem przepęstw, on zatem decydowal w zakresie przyjetego sposobu dzialania, który obejmowal stosowanie przemocy wobec osob. Rola oskarzonego zasadniczo sprowadzajaca sie do obserwacji i koordynacji dzialan nie miala charakteru podrzednego, a wynikala z jego pozycji tak w grupie, jak i szeroko rozumianym srodowisku przepępczym. Znamienne w tym zakresie sa przywolane wyzej zeznania M. C. (1), który wprost wskazał, ze oskarzony byl od nich starszy, mial kontakty i powazanie na miescie i z tego wlasnie powodu, a zatem to wobec pozycji oskarzonego w grupie, nie uczestniczyl w

obezwładnianiu pokrzywdzonych – taki człowiek ...nie będzie wchodził i nie będzie ludzi wiązał - k. 720v.

Odnosząc się do zarzutów skarżącej wobec kar jednostkowych orzeczonych wobec oskarżonego stwierdzić należy, że zasadniczą miarą surowości każdej kary jest stopień wykorzystania sankcji, który w przypadku czynów oskarżonego w żadnej mierze nie może być uznany za nadmierny, tym samym, nie sposób uznać by kary jednostkowe były surowe w stopniu czyniącym je rażąco niewspółmiernymi. Wskazać bowiem należy, że pomimo zdecydowanej przewagi okoliczności obciążających wskazanych w uzasadnieniu wyroku, żadna z kar jednostkowych orzeczonych wobec oskarżonego nie została wymierzona w połowie ustawowego zagrożenia, a w wysokości poniżej tego progu. Już samo to sprawia, że tak ukształtowane kary nie mogą zostać ocenione jako rażąco surowe, nieakceptowalne. Podobna ocena ma zastosowanie do kary łącznej. Zważywszy na zakres działalności przestępczej oskarżonego obejmujący skazanie za 20 przestępstw, w tym 10 zbrodni, popełnionych w znacznej przestrzeni czasowej obejmującej okres od sierpnia 2002r.do lutego 2004r., wymierzenie kary 15 lat pozbawienia wolności jako kary łącznej jest w pełni zasadne, stanowi zasłużoną sankcję odzwierciedlającą cały zakres jego przestępczej działalności. Tak ukształtowana kara spełni przede wszystkim funkcję zapobiegawczą, bowiem uwzględniając całokształt okoliczności sprawy, w szczególności odzwierciedlone w charakterze czynów właściwości i warunki osobiste oskarżonego, trudno prognozować, by względem

<p>jego osoby wychowawczy aspekt kary mógł mieć znaczenie priorytetowe.</p> <p>Dla tych okoliczności skutecznej przeciwwagi nie stanowi stan zdrowia oskarżonego, do którego odwołuje się obrońca. Nie kwestionując tego, że oskarżony jest osobą chorą, co zostało odpowiednio udokumentowane, okoliczność ta nie może stanowić samodzielnej podstawy do złagodzenia kary. W przypadku, gdy stan zdrowia oskarżonego będzie stanowił przeszkodę do jej wykonywania, zastosowanie znajdzie instytucja przerwy w karze.</p>		
Wniosek		
Uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	

<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>1.</u>	Przedmiot utrzymania w mocy
<u>W całości.</u>	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność zarzutów apelacyjnych.	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany

Zwięźle o powodach zmiany	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</u>	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	

<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>	
<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	<p>Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokat B. M. kwotę 738 zł obejmującą 23 % VAT z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w instancji odwoławczej.</p> <p>Oskarżonego, na podstawie art. 624 § 1 kpk, Sąd Apelacyjny zwolnił z ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, uznając, że jego sytuacja życiowa, w tym fakt długotrwałej izolacji i dalsza taka perspektywa, uzasadnia takie rozstrzygnięcie.</p>

7. PODPIS
Anna Zdziarska Ewa Gregajtys Przemysław Filipkowski

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Co do winy		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	Uchylenie	# zmiana